

Melei...

Aš kopose mačiau Tavo siluetą, norėjau stipriai apkabinti Tave, bet atsibudęs supratau, kad tai sapnai, taigi saldžių sapnų mažytę!

Ir štai erelis pakyla virš kalnų, ir štai aš vienas mirštu pamažu, sudie, mergaite, kurią begalo aš myliu.

Kodėl Mes dabar ne kartu, rieda man ašaros pamažu. Tuoju mano širdis pavirs ledu, jei Tu manęs nepašauksi vardu. Nenorėdamas Tau šaukiu, sušalusiu balsu-sudie...!

Užmerkęs akis prisimenu tą žvilgsnį, kuri mačiau sapne, kodėl Mes buvome šalia ir liečiau švelniai Tave, juk Myliu kitą - ne Tave!

Štai žvaigždės krenta pamažu, sugalvojom norą Mes kartu. Apkabink mane stipriau, bus abiemis šilčiau, sugalvotas noras pildos po truputį, būsimė kartu amžinai Zuikute!

Liūdesys užvaldo mane, negaliu daugiau gyventi pragare, kažkodėl prisimenu Tave, Tavo juoką ir šypseną, kuri nutvieskia Meilės banga, ir viduje pasijaučia šiluma.

Aš stoviu Lietuvoje ir galvoju apie Tave. Staiga skausmas sugniaužia mane, o širdyje pasijautė kraują stingdantis šaltis. Prašau mergaite padėk atitirpdyti tą šaltį!

Saulė šviečia į akis, aš skaitau Tavo mintis, Tu nori būti su manim, aš apie Tave galvoju naktim, gal Mes būsim kada kartu, jausmuose skęsimė abu.

Vieną naktį sapnavau, kad Tavęs aš netekau. Ir kai aš prabudau Tavęs šalia jau neradau. Sakyk kodėl aš Tau neberūpiu, gal Myli kitą kurio aš nekenčiu?!

Ir štai dangus ir visos žvaigždės stebi Mus, Mes čia drauge glamonėjame viens kitą žvakių šviesoje. Liespna kaitri, į Mūsų Meilės vaisių panaši. Prašau mažytė buki su manim, liespna gęsta, kai Tu būni toli!!!

Ruduo:

Noriu būti su Tavim šiom šaltom rudenio naktim. Prie Tavęs aš prisiglausiu ir plakančią iš meilės Tavo širdy jausiu. Mūsų Meilė stipriausia iš visų amžinai būsimė Mes kartu.

Vėjas glosto Tavo plaukus lyg liauna drebulės šakelę. Tavo plaukų kvapas rodo kelią pas Tave. Ateinu aš pas Tave nešdamas puokštę gėlių, su gimtadieniu šaukiu!

Žvaigždėtas dangus apsaugo Mus nuo baisiausios tamsos, kuri daro kitiems daug skriaudos. Užmerki akis ir lauki kol prašvis.

Aš užmerkęs akis matau Tave, Tu šypsaisi man visada, Tavo skambu juoką aš girdžiu tyloje, kaip norėčiau aš būti dar kartą šalia - sedėti, klausytis, žiūreti į Tave. Tavo skvarbus žvilgsnis kerį mane. Norėjau aš prie Tavęs prisiglausti, Tavo lūpų skonį jausti....

Bet kažkas staiga sustabdė mane, galbūt baimė, kuri tūno mano viduje. Širdis dar jaučia, kad pamatysiu aš dar kartą Tave. Tikiuosi ji neklysta...

Nenoriu įkyrėti aš Tavęs, savo žodžiais ir jausmais.... Noriu, kad būtume Mes tik draugais... O jeigu pasijausim viens kitam Mes reikalingi.... Tada Mūsų niekas neišskirs, net kitų žmonių jausmai valdingi... Nebijoki pamatyt manęs dar kartą, Tavęs aš nenuskriausiu, nebijok mergaite... Būsiu su Tavim švelnus, lyg lietui dangus... Su Tavimi jaučiuosi aš ramus, nepalik prašau manęs, nes liūdesys mane nuneš į liūdesio ir vienatvės erdves....

Užmerkęs akis, bandau sudėlioti visas savo mintis, bet jaučiu, kad trūksta kažko, ką pasiekti sunku, tikiuosi dar būsime Mes kartu.... Saldžių sapnų tyliai Tau tariau...

Mūsų lūpos susilieja karštos aistros žaisme. Tavo lūpų saldus skonis pasiliks atmintyje. Kaip norėčiau Tave jausti savo glėbyje...

Šalta žiema užšaldė mano visus jausmus. Kada gi jie prabus?! Galbūt, kai pūs pavasariškas vėjas... O jei aš būčiau labai norėjas, būčiau aš Tavo lūpas glamonėjas...

Saulė leidžias, darosi tamsu. Paklausyki, kaip čia yra tylu. Girdisi net žvakių liepsnos žaismas. Liūdesys ir skausmas lyg pranyksta. Su Tavim aš jaučiuosi laimingas, tikiu, kad tau esu nors šiek tiek reikalingas. Žvakių liepsna kažko nerimauja, turbūt Mūsų nelengvas išbandymas laukia... Tikiu, kad dar ilgai Mes būsime kartu!!! Grožėsime saulėlydžiu Mes abu. Tik aš ir Tu! Pakelkime vyno taures aukštai ir išgerkime Mes už tai, kad būtume Mes amžinai, bent draugais... Štai ir baigiasi Mūsų vynas, žvakių liepsna jau baigia rusenti. Prie Tavęs noriu aš prisiglausti, ir Tavo kūno šilumą jausti.

Pažvelki man į akis, ir pasakyki ką matai. Galbūt tai dvi žvaigždutės danguje, kurios nurodo kelią pas mane. Galbūt kadanors laikysis jas savam delne. Kaip trokštu aš žibėti ryškiai danguje, kad Tu mane matytum visiškoje tamsoje...

Visur aplink tamsa, vienintelės žvaigždės apšviečia Tave. Bet Tu ne su manimi, o su kažkuo kitu grožiesi žvaigždėtu dangumi. Prašau manęs nepalik, būk Tu su manimi kartu amžinai!!!

Ramiai laužo liepsna rusena židiny. Tavo juokas liko mano atminty. Tu uždegei dar vieną viltį, galbūt tarp Mūsų įsipliesks šilti jausmai. To aš tikiuosi labai, labai!!!

Belaukiant pavasario:

Nerimas sukausto mano siela. Širdis ima plakti lėčiau, kai aš Tavęs pasiilgstu. Apie Tave mano galvoje susikaupė daug minčių. Kas gi bus iš Mūsų tokių santykių šiltų? Kartais darosi man neramu, kai Tavęs aš pasiilgstu. O, jeigu reiktų išsiskirti, man būtų labai sunku!!! Dažnai bandau atsikratyti tokių minčių. Be Tavęs gyventi aš jau visai nebegaliu!!! Tu man reikalinga, kaip drauge ir kaip mergina. Mano širdelė šiltų jausmų kupina. Pažiūrėki už lango siaučia didelė pūga.

Bet Mes visvien ją nugalėsime drauge. Galbūt už lango tuoj ateis pavasaris. Nusivalyki ašaras sūrias! Nebijoki, Tavęs aš nenuskriausiu, o tik šilumos skraiste apgaubsiu....

Perbridau aš upes ir šiltąsias marias. Bet Tavęs neradau ir namo sugrižau. Užsikūriau aš krosnį ir išgeriau alaus. Staiga pajutau, kad ant lovos kritau, o kai ryte atsibudau, Tave šalia savęs radau. Mes gulėjom nuogi, įdomu, kodėl Tu tokia tyli, gal Mūsų naktis buvo nerami?! Tavo kūnas toks švelnus, į švelnų baltą pūkelį panašus... Norisi man jį išbučiuoti, kad Tau būtų malonu miegoti...

Žvelgiu aš i draugystės tolius labai rimtai. Žvaigždute ar Tu tai pajutai?! Tave aš apkabinu tvirtai. Ką Tu jauti liedsdama mano lūpas, būdama mano glėbyje?! Galbūt, Tu jau lovytėje guli, užmerkus akyles galvoji apie Mus... Mums buvo lemta pažinti vienas kitą... <....> Tu manyje pažadinai šiltus jausmus, padarei mane laimingą, Tu mane esi be galo reikalinga!!! Tikiuosi jausti mano ranką ant Tavo švelnaus kūno Tau patinka?! Norėtusi padaryti Tave labiau jausminga. Nors aš nesiskundžiu Tavo būčiniiais... Jie man patinka labai. Po Tavo būčinių aš nejaučiu po savo kojom žemės. Aš pakylu aukštyn ir skraidau, lyg koks miškų erelis aptikęs dydį grobį. Žvaigždute! Aš bijau nukrist!!! Kritimas būna dažnai skaudus. Bijau aš vėl pravirkti liūdesio ir vienatvės karčiom ašarom. Kiekvienas Mūsų susitikimas įžiebia po mažą kibirkštelę Meilės. Nežinau kiek jų dar trūksta iki tikrosios Meilės... Pamilti vėl aš noriu, ir kartu bijau. Dažnai blogąsias mintis aš veju nuo savęs. Galbūt blogai aš dariau. Bet kas buvo to jau nesugrąžinti. Tikiuosi dabartis bus pranašesnė už skaudžią praeity....

Tavo lūpos saldžios, kaip vyšnios!!! Šiandien aš jas glamonėjau karštai. Gal Tu pajutai, kaip virpėjo mano kūnas Tavo glėbyje. Būčiny suartina, būčiny gali ir išskirti... Tavo švelnus kūnas jaudino mane, tikiuosi patiko mano prisilietimai ranka... Galbūt kažkur aš skubu, atleisk, jei taip jau yra. Gyvenimas per trumpas, kad nugyventi jį vienam. Praleistą su Tavimi vakarą atsiminsiu aš ilgai! Labanaktukas, Žvaigždute mano...

Mūsų lūpos susiliejo, tylios nakties žaisme. Aš vos Tave palietęs pasijuntu tolimoje praeityje. Tavo lūpų skonį aš visdar jaučiu... Norėčiau viską pakartoti, tik dar lėčiau ir karščiau! Saldžių sapnų, Žvaigždute mano!!!

Aš pakilau aukštai, manęs nieks nepaieks, tik Tavo saldūs būčiniai. Nenoriu kristi, bet aš krentu lėtai... Bijau nusileisti, nes Tavęs aš pasiilgau labai!!! Nors liečiau aš Tavo lūpas neseniai. Tikiuosi šiuo metu miegi saldžiai, ir sapnuose mane būčiuoji karštai. Saldžių sapnų, Tau aš tariau švelniai...

Vidinis nerimas mane kankina dažnai. Tik gaila nežinau kodėl. Galbūt dėlto, kad bijau Tave prarasti. Ar gali man atleisti už viską kas blogo įvyko tarp Mūsų...

Draugystės pradžia dažniausiai būna įprasta. Bet kuo toliau, tuo man daugiau Tu esi reikalinga!!! Nenoriu sulaukti draugystės pabaigos. Ji man labai skausminga. Visas jėgas ir pastangas Tau atiduosiu, kad padaryt Tave laimingą! Sugrižki pas mane ir būsime ilgai drauge!!! Kai su Tavimi esu, aš nevaikštau žeme, o sklandau ore. Galbūt vėliau mano siela degs pragare. Bet man nesvarbu, nes aš Tave turiu...

Tu esi labai toli, aš net nejaučiu Tavo šilumos...Pasiilgau spindinčios šypsenos Tavo ir skambaus juoko.Būdamas su Tavimi aš užmirštu blogį, kuris yra aplinkui.Sugrįžki pas mane, grožėsimės saulėlydžiu Mes dviese!!!

Nenoriu verkti, bet verkiu.Skruostu rieda karčios ašaros pamažu.Jų sustabdyti kažkodėl nebegaliu.Tūrbūt pasiilgau Tavo būcinių ir žodžių iš Tavo lūpų išstartų.Nepamiršiu aš Tavo mėlynų akių, ir Tavo plaukų kvapo...Kaip norėčiau, kad Tu būtum šalia, ištisą naktį neužmerkčiau akycių, ir žiūrėčiau kur jausmai Mus abu nuneš...

Eidamas apšviestu keliu pamačiau tiltą.Šiektiek pagalvojas šokau į ledinį vandenį.Kritimas nebuvo ilgas, gal net perdaug skausmingas.Bet tai nesvarbu, nes prieš srovę aš plaukiu.Plaukdamas pajaučiau, kad ėmė man trūkti oro, plaučius apsėmė vanduo...Grimzdamas pastebėjau aš ant kranto mėlynaakę merginą.Jinai mane pastebėjo, ir išgelbėjo ištiesusi ilgą pagalį.Išlipęs ant kranto padėkojau jai, ir supratau, kad ją aš pamilau...Taigi Meilė ateina nelauktai, kaip ir vienatvė...

Beliaukant pavasario 2:

Kada tikras pavasaris ateis?!Kada gamta atgims ir ims viskas žaliuoti?!Galėsiu Tave dar karščiau aš būčiuoti!!!Saulytė ims šiltai spinduliuoti.Galbūt Mūsų jausmus labiau sušildys.Mano aistringi būciniai, Tavo lūpytes dar labiau suvilgys...Vandenyje matau aš Tavo atvaizdą įdomu kodėl jis toks nepastovus?!Gal Tavo gyvenimo kelias yra sunkus ir neramus...Pasistenki Tu neliūdėti, kad neimtų Tavo širdelė nuo ilgėsio skaudėti...

Man kažkodėl gyvenimas atrodo svetimas ir pilkas, Tu jį nuspalvini ryškiom spalvom.Nenorom kas kartą aš Tave palydžiu namo, nežinodamas kada vėl aš Tave pamatysiu...

Lovytę savo pasiklojau ir ruošiuisi jau miegot, širdelė kažko nerimauja, nes nėra Tavęs šalia.Gulėtume drauge ir skęstume jausmų lietuje...Bet gaila, kad taip nėra, Tu taip pat guli viena ir tūrbūt nori prabudus rast šalia savęs mane....Užmerki akeles ir pasinerki i sapnų glamones....

Aš noriu glamonėt Tavo kūną švelniai, ištisą naktį žiurėti tik į Tave, jausti nuogą kūną šalia ir miegoti saldžiai Tavo švelniame glėbyje...

Tik su Tavimi galiu įveikti audrą, tik su Tavimi galiu pakilt į dangų, tenai skrajoti ir būti amžinai laimingu, pavirsiu viesulu galingu, nunešiu aš Tave į Meilės šalį stebuklingą, tenai pasijusi man labai reikalinga...

Aš glamonėjau Tavo kūną šiandieną labai švelniai, o Tu visa virpėjai, ir galbūt norėjai kad viskas truktų ilgiau...

Kalėdos:

Džiaugsmas ir šiluma aplankys tave, nesvarbu, kad esi viena, ar draugų būryje, būtinai prisimink mane, koks aš bebūčiau, ką bekalbėčiau,Kalėdos, tai stebuklų metas, vienas iš tų stebuklų esu Aš!

Naujieji Metai:

Varpo dūžiai tai Naujų metų pranašai, skamba jie tik vieną kartą į metus. Palydėkime senuosius metus su viltimi, kad kiti metai bus geresni. Su Naujais 2006!

Valentino diena:

Aš sveikinu Tave su pačia šilčiausia Meilės diena, nesvarbu, kad už lango žiema, meilė sušildys Tave! Aš dovanosiu Tau rožę, pažiūrėki, kaip miškas iš Meilės gražiai ošia! Meilės diena, netik žmonėms skirta... Amūras sklendo ore ir šaudo visus Meilės strėle, nebijoki, gal kada, jis sužeis ir Tave! Tik neliūdėk, jei esi viena, kažkur šalia, vaikšto Tavo Meilės auka!

Džiaugsmo banga užlieja mane, Aš noriu laikyti tvirtai ją savame delne, kada gi ji užvaldys ir Tave...? Šypsena pasirodys Tavame veide. Gyventi liūdesyje nėra gerai, nes Tave supa linksmi veidai. Liūdesio atvaizdai, didžiausi žiemos pranašai, nes žiemą užšąla visi jausmai....

Išgėriau sielvarto aš taurę iki galo, nepalikau aš niekam nei lašo, įtūžusi audra medžių lapus drasko, mano pasirinkimas abejotinas ir neramus, aš raunuosi plaukus ir galvoju, kas dabar bus... Turbūt užpūs audra manyje tą viltį, kuri uždegė tada, kai paliečiau aš Tavo lūpas nepaprastai saldžias!!! Neliko jokio atvaizdo, tik blankūs prisiminimai, kurie dar neišblės dar ilgai... Žinau, kad aš darau blogai, bet negaliu aš laukti Tavęs ilgai, nutolo Tavo jausmai, ir užgožė juos nežinomi veidai...

Moters diena:

Išaušo gražus saulėtą rytą, bet jis šiandien yra kažkuo ypatingas, saulutė pakelia nuotaiką ritmingai, gėlytė ėmė skleisti žiedlapius jausmingai, dovanosiu Tau virtualią gėlę, tikiuosi nuotaiką ji Tau pakėlė, su Moters diena, sveikinu, tave pražydusi gėlele...

Aš noriu būti su Tavimi, kiek aš galiu gyventi vien viltimi?! Kad aš susitiksiu Tave kažkada... Kad ir ilgam savo sapne. Kokie jausmai užvaldė mane-šilti, bet kartu ir pavojingi, vėl stoviu aš ant bedugnės krašto, jaučiu, kad teks vėl skaudžiai kristi... O gal pavyks išmukti man skristi... Nuskrisčiau ten, kur vėl aš pamatyčiau Tavo kerintį žvilgsnį... Mes kartu žengėm po vieną žingsnį, kaip bus toliau, aš nežinau, viskas priklauso tik nuo Tavęs...

Pradūrė širdį, sudaužė viltį. Viltis sudūžta be galo Meilės man labai trūksta. Jau viskas baigta, kiek jau kliūčių įveikta?! Bijau, kad man truks jėgų toliau eiti... Kas man padės viską įveikti? Kaip man Tave paveikti? Tokie klausimai kankina mane dažnai ir apskritai nežinomybė yra labia negerai... Kur mano sparnai, Tu to nežinai, aš nusileidau per daug žemai... Pakilsiu aš į svaigų aukštį, kai Tavo švelnų kūną pradėsiu jausti. Jei tai neįvyks, teks man nukristi, ir vėl po kiek laiko bandyti vėl pakilti...

Praeitis...

